

Arrest

nr. 223 505 van 2 juli 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 april 2019.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. DIENI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Inzake verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal op 10 april 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof werd gehecht aan zijn voorgehouden rekrutering door de militie Kata'ib Hezbollah noch aan zijn persoonlijke betrokkenheid bij de overval op het ziekenhuis zodat aan de vervolgingsfeiten die verzoeker verbond aan zijn betrokkenheid bij deze overheid geen kon worden gehecht, en omdat in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing en beoordeling werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 207 331 van 30 juli 2018.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde vluchtmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet, namelijk zijn vrees gedood te worden door de sjiiitische militie Kata'ib Hezbollah. Verzoeker voegt hieraan toe dat de dokter M.A.Z. van het ziekenhuis de krant die hij bij de RvV neerlegde, aan zijn moeder bezorgde. Twee maanden later contacteerde zijn moeder opnieuw deze dokter, ditmaal om te vragen of hij de opnames van de overval kon bezorgen. De volgende dag, op 18 of 19 juli 2017 werd de dokter echter ontvoerd. Hij werd één dag vast gehouden en terug vrijgelaten. De ontvoerders vertelden de dokter dat hij samenwerkte met verzoekers familie.

Ter ondersteuning van zijn volgend verzoek legt verzoeker de volgende documenten neer: een usb-stick met daarop twee links naar televisie-uitzendingen over de ontvoering van de dokter met bijhorende transcripten, een kopie van het krantenartikel over de overval en een originele envelop waarin verzoeker documenten ontving.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen.

De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. De Raad wijst er op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen noch de nieuw aangevoerde vervolgingsfeiten vermogen aan te tonen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend of te zullen kennen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De Raad wijst er op dat het louter volharden van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, geen ander licht vermag te werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij verzoekers vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden.

Waar verzoeker wijst op zijn profiel, namelijk een jonge soennitische journalist, benadrukt de Raad dat het louter behoren tot een bepaalde risicogroep op zich niet kan volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Zoals reeds in het kader van verzoekers vorige verzoek werd geoordeeld, is en blijft een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming noodzakelijk, waarbij de verzoeker zijn vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstig schade in concreto dient aan te tonen, waar verzoeker evenwel faalt. Mede gelet op de in het kader van zijn eerste verzoek vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vermeende vrees en problemen, haalde verzoeker bovendien geen concrete, ernstige en geloofwaardige problemen aan verbonden aan zijn profiel. Verzoeker toont dan ook geenszins in concreto aan dat of in welke omstandigheden hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zou dreigen te worden gedood omwille van zijn profiel nu hij niet verder komt dan het verwijzen naar algemene informatie. Wat betreft zijn soennitische achtergrond verwijst de Raad naar hetgeen de Raad in het kader van zijn eerste verzoek heeft geoordeeld: "Verder zijn in hoofde van verzoeker geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij als soenniet zou worden beschouwd, zou dreigen te worden vervolgd in Bagdad. Hoewel in de beschikbare landeninformatie wordt gewezen op het gegeven "dat soennieten in Bagdad grotere risico's lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld zoals mishandelingen, ontvoeringen of moorden begaan door sjiiitische milities", blijkt niet dat soennieten in Bagdad het voorwerp uitmaken van groepsvervolging. Het loutere gegeven soenniet te zijn, volstaat aldus op zich niet om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. Verzoeker dient dit in concreto aannemelijk te maken en blijft hiertoe, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, in gebreke."

Verzoeker brengt naar aanleiding van zijn volgend verzoek geen concrete elementen aan die hier een nader licht op werpen.

4.2. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar

een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die aantonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt.

Waar verzoeker aanvoert dat hij omwille van zijn profiel (verzoeker somt op: journalist, soennitische religie en jongeman) een verhoogd risico loopt slachtoffer te worden van ernstige schade, herhaalt de Raad dat geen enkel geloof wordt gehecht aan de door hem aangevoerde problemen omwille van zijn werkzaamheden als fotograaf en cameraman en hij doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag heeft gemaakt van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Irak zou hebben gekend. Wat betreft zijn soennitische achtergrond, werd reeds vermeld dat uit de informatie die werd bijgebracht door beide partijen, hoewel hierin wordt gewezen op het gegeven "dat soennieten in Bagdad grotere risico's lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld zoals mishandelingen, ontvoeringen of moorden begaan door sjjiitische milities", niet blijkt dat soennieten in Bagdad het voorwerp uitmaken van groepsvervolging. Het enkele gegeven dat verzoeker soenniet is, is op zich dus niet voldoende om een reëel risico op ernstige schade vast te stellen. Verder moet worden vastgesteld dat uit het voorgaande blijkt dat verzoeker geen concrete, ernstige en geloofwaardige, al dan niet aan zijn religie verbonden problemen heeft aangehaald. Aldus zijn er in hoofde van verzoeker geen concrete aanwijzingen dat hij omwille van zijn soennitische geloofsovertuiging en/of zijn werkzaamheden in de media specifiek wordt gevisieerd en derhalve een verhoogd risico loopt.

Verzoeker brengt verder geen persoonlijke omstandigheden aan die wijzen op een verhoogd risico op een ernstig bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

4.3. Waar in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat het "risico voor de kinderen" niet werd onderzocht door het CGVS, merkt de Raad op dat verzoeker verklaard heeft ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben (verklaring DVZ 23 november 2015, vraag 14 en 16). Dit argument mist derhalve elke ernst en feitelijke grondslag.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. "

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in.

Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 10 april 2019, voert verzoekende partij aan dat de redenering in de bestreden beslissing en de beschikking niet kan gevolgd worden, met name dat geen geloof wordt gehecht aan de overval en de betrokkenheid van verzoekende partij tijdens de overval van op ziekenhuis. Verzoekende partij stelt dat zij een usb-stick met transscriptie en een krantenartikel heeft overgemaakt die aantonen dat de dokter werd ontvoerd nadat verzoekende partij haar moeder contact had opgenomen met hem om bewijzen te krijgen van de overval. Verzoekende partij licht toe dat de dokter wordt verweten met haar samen te werken zodat het duidelijk is dat zij wordt vervolgd omwille van haar betrokkenheid bij de overval, namelijk door het te filmen. Verzoekende partij is het er niet mee eens dat de analyse stelt dat zij louter soenniet is, zij is een soennitisch journalist en dat risicoprofiel moet mee in overweging genomen worden temeer de sjiitische militie die het voor het zeggen hebben in Bagdad geen kritiek verdragen en haar familie reeds problemen kende en uiteindelijk verdwenen is.

Verzoekende partij voert aan dat de redenering in de bestreden beslissing en de beschikking niet kan gevolgd worden, met name dat geen geloof wordt gehecht aan de overval en de betrokkenheid van verzoekende partij op de overval van het ziekenhuis. Verzoekende partij stelt dat zij een usb-stick met transscriptie en een krantenartikel heeft overgemaakt die aantonen dat de dokter werd ontvoerd nadat verzoekende partij haar moeder contact had opgenomen met hem om bewijzen te krijgen van de overval. Verzoekende partij licht toe dat de dokter wordt verweten met haar samen te werken zodat het duidelijk is dat zij wordt vervolgd omwille van haar betrokkenheid bij de overval, namelijk door het te filmen.

De Raad wijst er, net zoals de commissaris-generaal, op dat verzoekende partij heden verder borduurt op en volhardt in het relaas dat reeds eerder door de commissaris-generaal, na een onderzoek ten gronde, en bij voormeld arrest van de Raad ongelooftwaardig werd bevonden.

4.1. Inzake de documenten neergelegd naar aanleiding van haar eerste verzoek om internationale bescherming wordt in 's Raads arrest nr. 207 331 van 30 juli 2018 het volgende gesteld: *“De Raad stelt vast dat al deze vaststellingen door verzoeker niet worden betwist of weerlegd.*

2.4.2.3. Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat de inhoud van de voorgelegde documenten op zich niet kan overtuigen en dat bovendien hun bewijswaarde relatief is om de redenen hierboven uiteengezet. Ze volstaan op zich dus niet om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd en specifiek en aannemelijk zijn, opdat zijn vluchtrelaas in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kan worden beschouwd.(...)”.

In voormeld arrest wordt ook het volgende vastgesteld: *“Dat het CGVS, in het licht van zijn medewerkingsplicht, verdere inlichtingen heeft verzameld over een eventuele overval op het al-Hakim ziekenhuis op 2 augustus 2015 en daarbij gebruikt heeft gemaakt van bronnen, waarvan de namen om vertrouwelijkheids- en veiligheidsredenen niet worden weergegeven, kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat, ongeacht wanneer de overval op het al-Hakim ziekenhuis heeft plaats gevonden, verzoeker thans in gebreke blijft om enige persoonlijke betrokkenheid bij die overval aan te tonen. Deze vaststelling is voldoende schragend om geen geloof te hechten aan verzoekers verklaringen over deze overval op 2 augustus 2015.(...)”.*

4.2. De Raad merkt de pertinente vaststellingen op omtrent de, in het kader van haar tweede verzoek, aangehaalde ontvoering van de dokter: *“Bovendien is het merkwaardig dat u nu pas de ontvoering van de dokter van het Mohamed Bakr El Hakim ziekenhuis aanhaalt. Deze ontvoering zou immers plaats gevonden hebben op 18 juli 2017 volgens de stukken die u neerlegt (zie transcript televisie-uitzending Al Charqia TV van 18 juli 2017). U verklaarde bovendien dat u in dezelfde week van de ontvoering vernomen had wat er gebeurd was (DVZ, verklaring volgend verzoek, punt 15). Nochtans hebt u in het kader van de beroepsprocedure, die nog aanhangig was in juli 2017, wel meerdere andere nieuwe elementen aangehaald. Dat u dit element geheel onvermeld liet, tast dan ook de geloofwaardigheid ervan verder aan. Op 29 maart 2018 maakte uw raadsman nog een aanvullende nota over aan de RvV waarbij verschillende nieuwe stukken gevoegd werden. U kon de elementen aangaande de ontvoering van de dokter dan ook al eerder ingeroepen hebben.*

U kon geen afdoende verklaring verstrekken voor het laattijdig aanbrengen van deze elementen en stukken. In eerste instantie gaf u aan dat u nog geen weet had van de ontvoering toen uw beroep behandeld werd. Toen bleek dat u deze informatie al zou hebben sinds juli 2017, paste u uw verklaring aan en zei u dat u geen tijd hiervoor had gedurende de beroepsprocedure (DVZ, verklaring volgend verzoek, punt 15). Deze uitleg is niet aannemelijk, gezien u wel degelijk de mogelijkheid had om nieuwe elementen aan te brengen, gelet op de aanvullende nota van uw raadsman.” Verzoekende partij werpt geen ander licht op deze vaststellingen.

Verder wijst de Raad op de concrete vaststellingen gemaakt door de commissaris-generaal omtrent haar voorgelegde documenten in het kader van haar huidige verzoek dewelke verzoekende partij niet weerlegt noch ontkracht: “Ten slotte dient opgemerkt te worden dat het op zich aannemelijk is dat dokter M.(...) A.(...) Z.(...) ontvoerd werd in Bagdad en na één dag vasthouding werd vrijgelaten, gelet op de links naar de nieuwsuitzendingen over deze ontvoering die u neerlegde, doch dat enig verband met uw vluchtrelaas niet geloofwaardig geacht wordt, zodat het gegeven dat deze dokter ontvoerd werd in juli 2017, de kans geenszins aanzienlijk groter maakt dat u voor een internationale beschermingsstatus in aanmerking komt.

De overige documenten die u neerlegde, kunnen evenmin een ander licht werpen op de voorgaande beoordeling van uw asielmotieven. De krant met het artikel over de overval hebt u al neergelegd tijdens de beroepsprocedure en vormt dan ook geen nieuw element. De enveloppe toont enkel aan dat u post ontving uit Bagdad, maar ook niet meer dan dat. Het lijkt er ook niet op dat u de ‘nieuwe’ documenten ontving in deze enveloppe, want als datum op de plastic cover van DHL wordt 17 mei 2017 vermeld, een datum die zich voor de ontvoering van de dokter situeert.”

4.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij naar aanleiding van haar tweede verzoek om internationale bescherming louter bijkomende verklaringen aflegt en een aantal documenten voorlegt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd. Noch de verklaringen, noch de documenten kunnen de gedane vaststellingen in een ander daglicht plaatsen.

4.4. Verzoekende partij is het er niet mee eens dat de analyse stelt dat zij louter soenniet is, zij is een soennitisch journalist en dat risicoprofiel moet mee in overweging genomen worden temeer de sjjiitische milities die het voor het zeggen hebben in Bagdad geen kritiek verdragen en haar familie reeds problemen kende en uiteindelijk verdwenen is. De Raad wijst dienaangaande op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“Waar verzoeker wijst op zijn profiel, namelijk een jonge soennitische journalist, benadrukt de Raad dat het louter behoren tot een bepaalde risicogroep op zich niet kan volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Zoals reeds in het kader van verzoekers vorige verzoek werd geoordeeld, is en blijft een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming noodzakelijk, waarbij de verzoeker zijn vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstig schade in concreto dient aan te tonen, waar verzoeker evenwel faalt. Mede gelet op de in het kader van zijn eerste verzoek vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vermeende vrees en problemen, haalde verzoeker bovendien geen concrete, ernstige en geloofwaardige problemen aan verbonden aan zijn profiel. Verzoeker toont dan ook geenszins in concreto aan dat of in welke omstandigheden hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zou dreigen te worden gedood omwille van zijn profiel nu hij niet verder komt dan het verwijzen naar algemene informatie. Wat betreft zijn soennitische achtergrond verwijst de Raad naar hetgeen de Raad in het kader van zijn eerste verzoek heeft geoordeeld: “Verder zijn in hoofde van verzoeker geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij als soenniet zou worden beschouwd, zou dreigen te worden vervolgd in Bagdad. Hoewel in de beschikbare landeninformatie wordt gewezen op het gegeven “dat soennieten in Bagdad grotere risico’s lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld zoals mishandelingen, ontvoeringen of moorden begaan door sjjiitische milities”, blijkt niet dat soennieten in Bagdad het voorwerp uitmaken van groepsvervolging. Het loutere gegeven soenniet te zijn, volstaat aldus op zich niet om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. Verzoeker dient dit in concreto aannemelijk te maken en blijft hiertoe, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, in gebreke.”*

Verzoeker brengt naar aanleiding van zijn volgend verzoek geen concrete elementen aan die hier een nader licht op werpen.”

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen).

Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS